

Ô Dạ Đề

Contents

Ô Dạ Đề	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9

Ô Dạ Đề

Giới thiệu

Biên tập: CandyQuạ đen kêu, quạ đen kêu, kêu đến khi thê lương đứt ruột. Nhân gian quỷ mị sinh đào hoa, dưới bóng c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-da-de>

1. Chương 1

Tơ nhện lượn lơ vẩn vút trên không, mỏng mảnh mà phiêu dang, đứng cách rèm cửa lụa xanh một khoảng, không sợ dính lên tóc hoặc bám vào y phục, cứ như vậy nhìn sợi nhỏ lơ lửng bay, múa một điệu múa phi thường kỳ quái. Bởi vì khắp nơi đều chẳng thứ trong suốt này, từ góc độ của nàng mà nhìn, dường như tất cả những người ngoài kia đều đã rơi vào tơ lưới mạng giăng rồi.

“Tam di nương viết thư, muốn mời mẹ con chúng ta đến Tô Châu ở vài ngày... Việc hôn nhân của biểu tỷ Mạn Tú...”

Nàng duy trì tư thế bất động, giọng nói của mẫu thân Ngô thị giống như nước chảy, trôi qua màng tai, rồi yếu ớt tan đi.

“... Mùa đông năm trước ... tiểu thư Hà gia gả cho một kẻ lớn hơn nàng mười tuổi... Lại còn là dân thường áo vải...” Ngô thị tắc lưỡi cảm thán, tựa như không đành lòng mà than thở. Kỳ thật bà căn bản chưa từng gặp tiểu thư Hà gia, chỉ nghe lời đồn từ mấy người bạn thân khi đang chơi bài.

Nàng như trước không nhúc nhích, không chịu dành ra nửa phần tâm tư cho mẫu thân đã nói đến miệng khô lưỡi rát.

“Hoàng nhi?...”

Nàng vẫn cố chấp chần chừ ra cửa sổ.

Bên kia hồ nước, góc hành lang cạnh hòn giả sơn, ba bốn cảm y thiếu niên đang nói cười vui vẻ, trong đó có một người khoảng mười sáu mười bảy tuổi, y sam màu vàng nhạt, tay cầm quạt xếp nan ngọc, vẻ mặt hào hứng phấn chấn, mang nét tú dật ôn nhu.

“Cạch” một tiếng, rèm lụa cửa sổ vuông nâng lên, thoang thoang hương tơ liễu theo gió phả vào mặt, đương nhiên, còn có tơ nhện trong suốt đáng ghét kia. Tiếng cười huyền não từ đầu hành lang cũng không còn cách trở, tiến vào lỗ tai.

“Ta bảo đứa nhỏ này nhìn cái gì nhập thần như vậy, thì ra...” Ngô thị nheo mắt nhìn kỹ nửa ngày, che miệng ám muội nở nụ cười, “Đã sớm bàn bạc với Tôn gia, sau kinh thí[1] sẽ cưới. Đến đêm động phòng hoa chúc, cho con nhìn thỏa thích.”

Nàng hơi cong môi, thiếu niên áo vàng kia nhanh như chớp liếc một cái, cặp mắt nhìn nàng như cười như không, kéo người bạn áo xanh bên cạnh, chỉ trở về phía này trêu chọc. Nàng đột nhiên nhú mày, nhắc tay “roạt” một tiếng, khép lại màn cửa sổ bằng lụa mỏng, khiến cho Ngô thị giật mình.

“Ôi! Làm sao vậy... Đang êm đẹp lại nổi giận?”

Nàng không đáp, chỉ cúi đầu, má ngọc nổi lên một ráng mây đỏ khả nghi.

Ngô thị nở nụ cười, “Nhị tiểu thư của chúng ta e lệ kìa. Tướng mạo và tài năng của Lệnh Trù đều rất tuyệt, chơi thân với ca ca của con, gia thế thông gia lại tốt, kể cả không có việc hôn nhân này, ra ngoài gặp nhau nói chuyện cũng đâu việc gì. Sắp là vợ chồng thành thân rồi, không cần phải ngại ngùng như vậy...”

Nàng cúi đầu, xấu hổ không lên tiếng trả lời, chiếc khăn thêu trong tay nắm siết thật chặt.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, huyền não vang lên ngoài cửa. “Kẹt”, cửa mở, một giọng nói trong trẻo thản nhiên như làn gió lay động tiến vào, “Lệnh Trù huynh, còn không mau bái kiến nhạc mẫu đại nhân?”

Bị bằng hữu đẩy vào, người áo xanh loạng choạng một bước, vội vàng vái dài tại chỗ, “Bá mẫu ở trên, xin nhận của tiểu chất một cái cúi đầu.” Cung kính vái chào, sau lại chuyển sang phía nàng, “Hiền muội, ngu huynh có lễ.”

Nàng thản nhiên gật đầu, cặp mắt, không nói lời nào.

Ngô thị cười xua tay, “Đều sắp thành người một nhà, còn cần gì nghi thức xã giao. Nhiều ngày không thấy cháu tới đây, ta còn tưởng cháu đã lên kinh rồi, thì ra còn chưa đi.”

“Tính ra cũng sắp đi. Tri phủ đại nhân được triệu về kinh báo cáo công tác, nhờ lão nhân gia nâng đỡ, muốn tiểu chất cùng lên thuyền đến kinh. Hành trang đã chuẩn bị tốt lắm, sớm muộn gì cũng tới ngày lên đường.”

“Vì Lệnh Trù huynh sắp đi xa, hôm nay mới mời hân đến đây, mọi người chúc rượu làm tiệc tiễn biệt.” Thiếu niên áo vàng nghiêng người tiến vào, cười hì hì nói to.

“Chuyện này là đương nhiên.” Ngô thị liên tục gật đầu, lại nhìn thiếu niên áo vàng nói: “Nhưng mà, con uống rượu thì uống, nhưng không được cố ý chọc ghẹo Lệnh Trù. Hắn luôn luôn nhã nhặn, không thể so với con, lưu manh giả tốt đẹp, sát tài kim ngọc đường.”[2]

Thiếu niên áo vàng không nói gì, chỉ tay lên trời thề, mặt lại cười đến sáng lạn.

Ngô thị quay sang nữ nhi cười nói: “Hoàng nhi, con cũng nên đi kính Lệnh Trù một ly, có con đi cùng, Phượng nhi cũng không đến mức gây họa quá đáng.”

“Con đã biết.” Nàng ngước mắt, khẽ mấp máy môi.

Tiệc mở trong Thủy các, khi ngồi xuống, Tôn Lệnh Trù và Phượng Ca, một trái một phải ngồi bên cạnh nàng. Ba người khác nàng cũng biết, thành Bắc Tổng gia thiếu gia Tổng Cẩm Bằng, Vạn ký lương hành Vạn Xương Bình thiếu chủ, người còn lại là công tử Trương Hoành Cử của Kim Lăng tuần kiểm Trương đại nhân.

Tất cả đều là người trẻ tuổi, rượu quá tam tuần, tự nhiên nói nhiều hơn trước, tuy có giai nhân đang ngồi, hành vi lại phóng đãng quá mức, vì quen biết từ thuở nhỏ nên lời lẽ cũng không có chừng mực. Tổng Cẩm Bằng xưa nay mồm miệng sắc sảo nhất, thích trêu đùa, thấy Tôn Lệnh Trù nói chuyện xã giao, cặp mắt chỉ nhìn chăm chăm vị hôn thê bên cạnh, ba hồn bảy vía sớm đi mất hai hồn sáu phách, bèn túm lấy Phượng Ca, nheo mắt nói: “Mỗi lần nhìn thấy Phượng Ca, ta đều hận không sinh thân nữ nhi, một đời gả cho hắn.

Nếu không cũng siết tay tự hỏi vì sao Phượng Ca sinh thân nam tử, thật đáng tiếc cho hoa dung nguyệt mạo. Rốt cuộc chỉ có Tôn Lệnh Trù tốt số, sau này cưới Quan Âm sống[3] về nhà. Nếu không ăn được trong bát thì ăn trong nồi vậy, đành tư tình cùng Phượng Ca. Phượng Ca, mau lại đây cho các huynh đệ hưởng thụ.” Vừa nói xong là nhảy qua trộm hương.[4]

Phượng Ca cũng không để ý, mặc hấn khoác vai ôm eo, cặp mắt đen láy cười như hai cung trăng khuyết, tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Tôn Lệnh Trù lúng túng đỏ bừng mặt, Vạn Xương Bình và Trương Hoành Cử ở bên cạnh lại lớn tiếng cổ vũ cười rộ lên.

“Choang!” Tiếng chén rượu vỡ vụn đột ngột vang lên.

Nàng đột ngột đứng bật dậy, mày liễu nhăn lại tức giận, mặt lạnh như băng, chỉ vào Phượng Ca quát lên: “Đây là đầu chửi, cha không ở nhà, huynh dám đưa một đám vô lại tới cửa bắt nạt muội tử, khôn kiếp điên khùng ăn nói không đứng đắn!”

Mọi người nhất thời giật mình cả kinh, không ngờ nữ tử ngày thường yêu kiều dịu dàng lại có thái độ hung dữ cùng lời nói sắc bén như vậy.

“Vương gia chúng ta lấy lễ nghi làm trọng, luôn luôn giữ bản thân trong sạch, tiểu muội bất tài, cũng biết hai chữ “liêm sỉ”, không thể nghe được ô ngôn uế ngữ dơ bẩn như thế này! Thứ lỗi không tiếp!” Nói xong, nàng phát tay áo, ra khỏi Thủy các.

Đi qua góc hành lang, bước chân mới dừng lại, phía sau loáng thoáng nghe thấy Tôn Lệnh Trù than thở, “Nên làm thế nào cho phải?” Tổng Cẩm Bằng nói: “Ta không biết tính tình lệnh muội, thật mạo phạm rồi.” Phượng Ca đáp: “Muội tử của ta dù cùng cha cùng mẹ với ta, tính tình lại một trời một vực, ngoại trừ cha mẹ, trong phủ trên dưới không ai không kính nàng, sợ nàng.” Lại nghe Vạn Xương Bình nói: “Lệnh Trù huynh quả thực sắp cưới vị Quan Âm sống rồi...”

Hừ lạnh một tiếng, bên môi lướt qua nét cười lạnh. Quả thực vì bị Tổng Cẩm Bằng trêu chọc sao? Nguyên nhân chân chính làm nàng phẫn nộ, nàng và hấn, trong lòng hấn là biết rõ ràng.

Thùng thùng thùng, trống canh hai gõ vang, ngoài cửa sổ đêm lạnh như nước.

Tiểu tỷ Thị Kỳ hầu hạ nàng rửa mặt xong, bèn gỡ trâm vòng trang sức, cầm lược gỗ chuôi ngà cẩn thận chải mái tóc đen dài tới thắt lưng, mượt như thác nước. Nàng ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, phù dung ngọc diện tuyệt diễm không chút biểu tình, trầm lặng không nói lời nào.

Thị Kỳ nhẹ nhàng chải tóc, vị tiểu thư nàng hầu hạ này trời sinh tính tình cổ quái, không thích cho ai chăm sóc bên cạnh, phàm là thay quần áo, tắm rửa, tắm tước[5] đều một mực cấm người nhòm ngó, xưa nay cũng trầm mặc ít lời, hành động thận trọng, khiến thị tỷ các nàng sinh lòng kính trọng và e sợ.

“Oa oa oa...” Ngoài cửa sổ, xa xa vang lên tiếng quạ kêu, thê lương chói tai, giữa đêm mùa xuân yên tĩnh, nghe thật âm u đáng sợ.

Tay của Thị Kỳ run lên, răng lược kéo đứt mấy sợi tóc đen. Nàng nhăn mặt nhíu mày, nhưng không lên tiếng trách cứ.

Chải xong mái tóc của chủ nhân, Thị Kỳ đang muốn rời khỏi, chợt nghe chủ nhân thản nhiên hỏi:

“Người có biết vì sao quạ đen lại kêu vào ban đêm không?”

“Nô tì không biết.”

“Bởi vì,” nàng nhìn vào bóng của chính mình trong gương đồng, yên lặng nhếch môi cười, “Quạ đen là sứ giả âm ty, chuyên môn câu hồn phách của người chết. Quạ đen kêu, là có cô hồn dã quỷ sắp lên đường.”

“Cho nên, buổi tối nghe thấy tiếng quạ kêu, nhất định phải đóng chặt cửa sổ, đừng để cô hồn bắt gặp.”

Nhìn Thị Kỳ run rẩy rời đi như lá rụng trong gió, nàng mở hộp son trên bàn trang điểm, dùng ngón tay út trắng nõn thon thả lấy một ít sáp son hương thơm ngào ngạt, chăm chăm bôi, tỉ mỉ tô điểm cặp môi đỏ mềm mại đầy đặn như hoa.

Người đẹp thoa son phấn, đêm dài đợi ai thăm?

[1] Lên kinh dự thi.

[2] Điểm xấu nhiều hơn điểm tốt, chỉ biết hoang phí của cha mẹ.

[3] Chỉ nữ tử mỹ mạo.

[4] Trêu chọc, đùa giỡn người đẹp.

[5] Trông cửa cho chủ vào buổi đêm.

2. Chương 2

“Cạch” một tiếng, cửa khê mở, thân ảnh một nam tử nhẹ nhàng tiến vào.

Bên trong khuê phòng đèn đã tắt, chỉ lờ mờ thấp ngọn nến đỏ, người tới, bóng lửa nhất thời đông đưa, lay động bóng hình âm u, giống như một quái thú vô danh nào đó.

“Đến rồi à?” Nàng không quay đầu lại, thông thả thốt ra một câu, tiếp tục nhấc lên cây bút, hết sức chăm chú tô vẽ hai hàng lông mày.

“Ừ.” Hắn cũng không để ý, đáp một tiếng, thông thả đi đến trước bàn, nghiêng đầu mỉm cười ngắm nàng họa mi.

“Họa mi đậm nhạt đã vừa chưa?” [1] Nàng đặt bút, nghiêng nửa thân mình, liếc hắn một cái, chân mày khoe môi, phóng đảng phong tình vạn chủng. Miệng hoa thoa son xinh đẹp tựa hạt lựu mơn mẩn giữa thảng sáu, không phải là kiểu trong suốt tinh thuần, mà nhẹ nhẹ ám theo huyết sắc, thoang thoang ngưng kết trên môi.

“Lời này phải hỏi vị hôn phu tương lai của nàng rồi.” Hắn nửa thật nửa giả làm bộ u oán, khuôn mặt tuấn tú như ngọc dưới ánh nến mờ ảo nổi bật vẻ phiêu hốt mơ hồ.

“Chết không lương tâm...” Nàng nhấc ngón tay chọc chọc gương mặt hắn, nỉ non mắng, ngữ điệu mềm mại trơn tru như bôi dầu, mị nhân như tơ, “Đến bây giờ còn nói chuyện vô vị này, người cũng đã là của chàng rồi, còn nói vị hôn phu gì nữa.”

“Của ta sao?” Hắn nhắc bổng nàng lên, kéo thân thể yếu diệu mềm mại vào trong lòng, hôn cặp môi đỏ cong cong chỉ biết cảm dỗ người khác, “Nếu thật là của ta, vậy sáng mai ta không đi nữa.”

“Hừ...” Nàng yêu kiều ngã vào lòng hắn, mặc hắn cuồng tứ tham hưởng hương thơm, “Không đi thì không đi...”

“A...” Hắn mơ hồ lên tiếng, hai tay sớm tiến vào trong áo ngủ lụa trắng mỏng manh. Da trơn như ngọc, mềm mại như gấm, “Đáng tiếc một thân dương chi,[2] rốt cuộc lại để người khác hưởng thụ... Ối!”

Chợt nhói ở môi, đúng là bị nàng hung hăng cắn một phát, đau đau tê tê, chỉ e ngay cả máu cũng ứa ra. Nhíu mày nhìn nàng, nàng lại cười đến yêu mị, “Đã biết đêm xuân ngắn ngủi, quản chi chuyện bực mình.”

Hắn cũng cười, cúi xuống ôm lấy nàng, đi đến màn gấm rèm rủ.

Gió lạnh nổi lên, ánh nến leo lắt dao động, bỗng chốc tắt ngấm. Thanh âm thở gấp trầm đục vang lên, hòa vào cảnh xuân tươi đẹp...

Mấy ngày sau, bến tàu ngoài thành náo nhiệt không giống ngày thường. Kim Lăng tri phủ Trịnh đại nhân lên thuyền khởi hành về kinh, Tôn gia thiếu gia cũng đi theo, thân hữu hai nhà đến tiễn đông đảo, chen chúc chật như nêm cối.

Tuy không có cơ hội để gặp riêng, nhưng hôm nay nàng chịu đến tiễn biệt, nghĩ rằng nàng đã nguôi giận. Tôn Lệnh Trù nhìn trộm giai nhân đi theo phụ thân và huynh trưởng, trên khuôn mặt không thấy nửa điểm cảm tình, mắt buồn thấp, nhả nhặn đáng yêu, trong lòng không khỏi dấy lên một ngọn lửa quyết tâm.

Nếu không đề tên bằng vàng, sao xứng với người đẹp như hoa!

Đi qua nàng, cuối cùng vẫn e ngại nhiều người nhìn ngó, chỉ thốt ra một câu: “Nàng yên tâm...”, rồi không thể nói tiếp.

Thuyền phu hô lớn một tiếng “Khởi thuyền!” Tiếng sóng dập dờn, thuyền quan từ từ rời bến, giọng buồn đi xa.

Nàng nắm khăn thêu, cúi đầu thì thầm một câu: “Giông tố lớn.” Vừa ngẩng đầu, Phượng Ca dường như đảo mắt qua bên này, nàng không khỏi nhú mày, hừ một tiếng.

Ngày tháng trôi nhanh, chớp mắt đã tới Đoan Ngọ. Giang Nam đặc biệt coi trọng ngày hội này. Dân chúng bình thường tổ chức đua thuyền rồng, gói bánh ú, nặn bánh hấp, ăn gạo mới. Người phú quý còn có thêm muôn vàn lựa chọn tầm hoan mua vui.

Mấy ngày trước Tôn phủ đã đưa thiệp, mời Vương gia lão gia phu nhân cùng thiếu gia tiểu thư qua phủ nghe hát xem kịch. Mở tiệc tại Thâm Hương viên gần rạch sông, thuyền hoa trôi nổi, thiết yến ngay trên thuyền, mời danh nữ Hồng Tiên Ban đến đàn hát. Mới đầu mùa hạ, thời tiết mát mẻ, trăng sáng sao thưa, nước sông lấp lánh. Hoan thanh tiểu nữ dung hòa với tiếng nhạc, sáo trúc đàn ngọc cùng giọng hát du dương, thật đúng là thiên thượng nhân gian.

Khách và chủ cùng ngồi trên một bàn tiệc, ngoài Vương gia là khách, trên bàn còn có Tôn lão gia, Tôn phu nhân, hai vị Tôn tiểu thư chưa lấy chồng, cùng với Tôn lão thái gia đầu óc lẩm cẩm gần tám mươi tuổi.

Công tử tiểu thư của Vương gia quả thực xinh đẹp khiến ai nấy nhìn không chớp mắt, một người ảm áp rạng rỡ như gió xuân, một người dịu dàng tĩnh lặng như nước. Tôn phu nhân Chu thị cầm tay của nàng dâu tương lai, càng ngắm càng yêu, nhìn sang Vương phu nhân Ngô thị cười nói: “Bà thông gia thật có phúc khí, hiếm thấy một đôi nam nữ đều là thiên tiên trên trời chạm vàng khảm ngọc, thật không hiểu làm sao sinh ra được. Chắc là kiếp trước tích đức, kiếp này phúc báo.”

Đây vốn là chuyện bình sinh Ngô thị đặc ý nhất, người khác không đề cập tới cũng muốn lấy ra khoe, huống chi có người khen ngợi, lập tức đặc ý nói liên thanh, “Bà thông gia không biết lúc trước sinh hai hài tử này có bao nhiêu nguy hiểm đâu. Chưa nhắc đến việc bụng to, hai nghiệp chương này đều vội vàng đồng thời đi ra, không ai chịu nhường ai, ta đau ước chừng một ngày một đêm, ngay cả bà đỡ còn bỏ cuộc nói rằng sợ không cứu nổi, ai ngờ bên ngoài phòng quạ đen đột nhiên kêu to mấy tiếng, ca ca ra trước, nàng theo sau xuất thế, trước sau chỉ chênh lệch một chút. Nay nghĩ lại mà sợ, suýt nữa ba mẫu tử đều mất mạng đấy!”

Chu thị nghe vậy kêu đến cả A di đà Phật, nói: “Đại nạn không chết tất hạnh phúc đến cuối đời, đúng là ứng với câu này. Đôi nam nữ của bà thông gia, nam đẹp nữ xinh, nhân phẩm tuần nhã như thần tiên. Nếu mặc cùng một bộ quần áo, không ai biết đâu là thiếu gia đâu là cô nương.”

Ngô thị cười nói: “Huynh muội bọn họ trước đây cũng bướng bỉnh, từng tráo đổi y phục đánh lừa cha mẹ, khiến phụ thân dẫn Hoàng nhi đi bá kiến tuần phủ, ta lại mang Phượng nhi đến miếu nương nương dâng hương, thật không muốn nhắc đến rắc rối chuyện đó gây ra. Về sau lớn lên, Phượng nhi vẫn mang tính tình ngang ngược vô lý, Hoàng nhi lại ôn trọng hơn, không nghịch ngợm nữa. Kỳ thật hai đứa cũng có điểm khác, vừa cười là nhận ra, lúm đồng tiền của Phượng nhi ở bên trái, Hoàng nhi bên phải.”

Hai người nghe vậy đều cười, quả nhiên một trái một phải, một xán lạn như mặt trời, một nhu hòa tựa ánh trăng.

Tất cả mọi người ồ lên kinh ngạc, Tôn lão thái gia vốn đang chăm chú ăn trái cây mút quả, lúc này lại rành mạch nói một câu: “Quốc chi tương vong, tất có yêu nghiệt!”[3]

Mọi người sửng sốt, Phượng Ca làm như không có việc gì, nàng lại cúi đầu, gương mặt lập tức biến sắc. Lão thái gia mặc kệ xung quanh, cầm một cái chân gà gây guộc và một miếng bánh điểm tâm, dù không còn

răng nhưng vẫn nhai rất ngon lành, liên tục lúng búng: “Tất có yêu nghiệt... Tất có yêu nghiệt...”

Chu thị cười trừ hòa giải: “Lão thái gia đầu óc hồ đồ, bản thân cũng không biết đang nói gì, mọi người đừng lấy làm phiền lòng.”

Lúc này có gia đình đến bấm báo, pháo hoa đã chuẩn bị xong, chỉ chờ chủ nhân ra lệnh phóng. Tất cả mọi người dời bước ra khoang thuyền, chen chúc đứng trên sàn tàu, thấy ánh lửa bay lên không trung, trăm hoa đua nở khắp trời, sắc màu rực rỡ, mê hoặc ánh mắt. Lập tức ai cũng nhập thần trông ngóng, hai vị tiểu thư của Tôn gia lại càng hào hứng, vừa cười vừa nói, chỉ sợ nhìn sót nửa bông.

Nàng hơi chao đảo, không muốn chen đi lên. Sau một lúc lâu, phía sau có người nhéo nàng một cái, quay đầu nhìn, Phượng Ca hai mắt long lanh, con ngươi tối đen như có ánh sáng lưu chuyển, cúi đầu nói: “Nghe cho kỹ.”

Nàng nghiêng tai chăm chú, thấy xa xa truyền đến tiếng quạ kêu thê thiết.

“Quạ đen kêu...” Trên môi hiện lên ý cười, nàng chậm rãi nói.

Sau thời gian dùng một bữa cơm, pháo hoa mới phóng hết, mọi người trở vào khoang thuyền đã thấy Tôn lão thái gia gục trên bàn không nhúc nhích, một đầu tóc bạc rối bù. Chu thị bước lên trước định đỡ dậy, trong miệng cười nói: “Lão thái gia hẳn là uống nhiều nên say...” Lời còn chưa dứt, chợt cả kinh ngã phịch xuống đất, tay run run chỉ vào lão thái gia, sau một lúc lâu mới kêu ra tiếng: “Người... người chết rồi!”

[1] Nguyên văn là “Họa mi thâm thiển nhập thì vô” – Nàng dâu sau đêm động phòng hoa chúc, trước khi ra mắt cha mẹ chồng sẽ họa mi (vẽ lông mày) và hỏi phu quân câu này.

[2] Ngọc Dương Chi là ngọc trắng thuần, rất quý, dùng để so sánh làn da mịn màng của mỹ nhân.

[3] Quốc chi tương vong, tất có yêu nghiệt: Yêu nghiệt: yêu ma quỷ quái – Quốc gia sắp sửa diệt vong nhất định có dấu hiệu nào đó.

3. Chương 3

Tôn gia lão thái gia lớn tuổi lắm lắm, tham ăn đắm tâm bánh gạo nên bị nghẹn chết. Chuyện tang sự này nảy sinh ra một chuỗi phiền toái. Đầu tiên, Tôn gia công tử thi Đình trúng nhị giáp, vốn nên ra ngoài làm quan, tổ phụ qua đời, chỉ đành chịu đại tang, đợi hết tang kỳ sẽ được Lại bộ sắp xếp chức vị. Thứ hai, việc hôn nhân của hai nhà Tôn Vương tất nhiên cũng phải hoãn lại, trừ phi thành hôn trong khoảng thời gian đại tang, nếu không phải chờ thêm một năm nữa.

“Ta làm vậy được chứ?” Bên trong màn lụa đỏ, hấn cọ cọ trên vai nàng, như một đứa trẻ chờ được khích lệ.

Nàng yêu kiều đáp một tiếng, “Tốt...”

“Vậy thường ta như thế nào?” Hơi thở của hấn phả qua vành tai nàng đỏ ửng, rõ ràng có ý dụ hoặc.

Trong bóng tối, nàng ngọt giọng mị tiểu, “Hảo ca ca, cả da lẫn xương cho huynh ăn là được.”

Xuân đi thu đến, hạ chuyển đông về, đảo mắt năm đã hết, gió bắc rét buốt, mấy ngày nay tuyết không ngừng rơi đầy trời.

Mặc dù nửa năm trước mới xảy ra tang sự, lễ mừng năm mới ở Tôn phủ vẫn vô cùng náo nhiệt. Tuy không thể giăng đèn kết hoa, nhưng dọn nhà quét sân, chuẩn bị ngũ sinh[1] tế tổ, chọn mua các loại đồ tết cũng đủ khiến cho cả nhà từ trên xuống dưới bận bịu. Mới sáng sớm, Tôn gia lão gia phu nhân, công tử tiểu thư

đã đi sang Vương phủ, chúc nhau cát tường. Người phú quý ghé thăm xã giao tới lui không ngừng, cho đến khi thấp đèn mới được rảnh rỗi. Tôn lão gia vốn muốn cáo từ, Vương lão gia lại cố gắng mời dùng cơm, phòng ăn cũng đã sắp sẵn bàn tiệc, mọi người ngồi quanh lò sưởi ấm.

Tiệc chia làm hai bàn, vợ chồng Vương lão gia và vài vị di nương ngồi cùng vợ chồng thông gia, một bàn khác là công tử tiểu thư của Vương gia và Tôn thiếu gia, hai vị Tôn tiểu thư. Hai nhà đã kết thân, thường ngày qua lại quen thuộc, người trẻ tuổi cũng không giữ lễ tiết, tùy ý ngồi xuống, còn là ngày đầu năm nên chơi đoán quẻ, ai thua uống rượu, tiểu nữ hoan thanh, náo nhiệt không tả nổi.

Tuy Tôn Lệnh Trù cũng nói cười, thần hồn lại bảy tám phần đặt tại nàng dâu chưa quá môn của mình. Hôm nay nàng mặc áo khoác gấm xanh ngọc viền lông cáo, váy rộng thắt dây đỏ, mái tóc như mây búi kiểu Dương phi hồi mã, cài trâm ngọc Ngũ phượng triều dương, son phấn dù ít vẫn mỹ lệ hơn người. Nàng uống hết hai chén Nữ nhi hồng, khuôn mặt ửng đỏ, mắt sáng long lanh nhìn chung quanh, thật khiến lòng người khó không dao động.

Tôn nhị tiểu thư Bảo Châu gấp một miếng chân hươu nướng, đang muốn chấm sang đĩa muối, đột nhiên xuất hiện một đôi đũa chặn lại, nhìn kỹ, hóa ra huynh trưởng nhà mình ngơ ngác gấp nhầm, không khỏi bật cười ra tiếng, kéo áo Vương gia tiểu thư bên cạnh.

Nàng nhìn thấy, bèn nhin cười lấy khăn thêu che miệng, quay đầu đi chỗ khác. Phượng Ca tỉnh mắt lại cười lớn trêu chọc: “Đầu bếp nhà ta làm chân hươu nướng là số một, đề phòng mọi người thích ăn, sớm đã chuẩn bị bốn cái, coi như cũng đủ, hiền huynh muối không cần vì miếng thịt ấy mà làm tổn thương hòa khí, ở trên mâm đánh đũa với nhau.”

Tôn Lệnh Trù bị Phượng Ca chọc cười, vội lấy lại tinh thần, vẽ mặt quần bách đồ bình, lúng ta lúng túng nói không ra lời. Nàng nhin cười, nhắc tay rót một chén rượu nói: “Tôn thế huynh, tiểu muội kính huynh một ly, chúc thế huynh năm sau bay xa vạn dặm, tâm mong sự thành.”

Tôn Lệnh Trù được sủng mà kinh, cuống quýt nhận, uống một hơi cạn sạch. Vị hôn thê của hắn ngày thường rụt rè, hiếm khi ân cần như vậy. Hôm nay mỹ nhân nặng tình, không hề phạt lòng hành động của hắn. Hắn kinh thí đăng khoa, chỉ chờ kết tang kỳ Lại bộ sẽ bổ nhiệm chức vị, sau đó cưới người ngọc trong lòng, cuộc đời có thể nói là hoàn toàn mãn nguyện. Trong lòng vui vẻ, rượu đến là uống, liên tục mười bảy mười tám chén, đến cuối tiệc đã mất đã nhuộm men lơ đãng, bước chân lảo đảo.

Lúc này đã gần đến canh hai, tuyết lớn ngừng rơi hồi chiều giờ lại bay tới tấp đầy trời. Tôn gia lão gia phụ nhân và hai vị tiểu thư ngồi kiệu ấm đi trước, Tôn Lệnh Trù cười ngựa theo sau. Phượng Ca tiến ra cửa phủ, nhìn gã sai vặt giúp Tôn Lệnh Trù lên ngựa, bèn cất tiếng: “Tuyết lớn, cẩn thận.”

Tôn Lệnh Trù xua tay, “Đừng lo, nhớ sáng mai qua nhà ta, chúng ta tiếp tục.” Nói xong quay ngựa đi.

Phượng Ca đi vào cửa trong, đã thấy nàng ôm lò sưởi tay, đứng trong hiên, gương mặt trắng hồng thoáng sắc bực bội, dường như có chuyện gì không như ý.

“Trời lạnh như vậy, sao còn không trở về phòng?” Phượng Ca mặc dù kinh ngạc, thói quen dùng ngữ khí trêu ghẹo vẫn không đổi, “Chẳng lẽ còn luyến tiếc tình lang, muốn làm hờn vọng phu sao?”

Nàng nhăn mày ngài hừ hán một tiếng, “Khăn muối thêu thiếu mấy màu chỉ và kim nhỏ, sáng mai huynh xuất môn, thuận tiện mua cho muối, được không? Hạ nhân không biết chọn mấy thứ này.”

Hắn nghiêm mặt đi qua, rút từ trong lòng ra một cái túi thêu, “Là mấy thứ này?”

Nàng tiến lại xem, đúng là bốn màu chỉ thêu và một hộp kim nhỏ, với tay cầm lấy, “Coi như huynh lanh lợi.”

Hắn cười đến giảo hoạt, “Muội định thưởng ta như nào?”

Nàng nhướn mày giận dữ lườm hắn một cái, “Không cho thì thôi, ai muốn xin huynh?”

“Xin thì không cần, chỉ cần đừng trách ta là tốt rồi.” Hắn chớp chớp mắt, “Kim này quá nhỏ, cẩn thận kéo rơi một cây, giẫm phải sẽ đau buốt.”

Ngựa đạp trên tuyết đọng, qua phố dài. Gió lớn cuộn cuộn thổi bay màn tuyết dày đặc đầy trời, tạt vào mặt người đau rát. Tôn Lệnh Trù vốn đang ngà ngà say, gió lạnh thổi qua làm tỉnh táo hơn phân nửa. Nhìn sắc trời không tốt, nên nhanh chóng về nhà, nào biết con ngựa đi đứng vừa tập tễnh vừa vắn vẹo, bộ dáng rất không tình nguyện, không khỏi la rầy: “Súc sinh giỏi lắm, còn một mực ngang ngược lười biếng, trời lạnh như vậy muốn ta chết cóng sao?” Nói xong liền rút roi vụt lên mông ngựa. Ngựa hí một tiếng dài, bốn chân phóng tưng, không quản phương hướng, không nghe hiệu lệnh, một đường chạy về phía cửa Tây. Hai gia đình đi theo sợ đến mức hồn phi phách tán, hô to gọi nhỏ, nhưng không sao đuổi kịp.

Tôn Lệnh Trù hoảng sợ không biết làm sao, chỉ có thể nắm chặt dây cương, úp người trên lưng ngựa, kêu cũng không thể kêu, khóc cũng không khóc được, cảm thấy ngay cả dạ dày cũng muốn nôn ra ngoài. Chân trước của ngựa đột nhiên quỳ xuống, lực mạnh khiến hắn không tự chủ được, từ trên ngựa dăng văng giá vũ, tay chân đập mạnh ngã phịch xuống đất.

Hắn nằm úp sấp, không có cảm giác đau, cũng không thấy lạnh, mơ mơ màng màng nhìn lên, cảnh khô trụi lủi trên đỉnh đầu có con chim đen sì đang đậu, nghiêng đầu nhìn hắn, đồng tử đen như mực dường như đang cười, tựa hồ còn có chút thương hại. Không biết vì sao, hắn bỗng nhiên cảm thấy con chim này nhìn rất quen mắt, giống như người nào đó hàng ngày gặp mặt, nhưng chung quy không nghĩ ra được.

Con chim đen cọ cọ chân, hình như không kiên nhẫn, mở rộng cánh, “oa” một tiếng kêu to, bay về phía đêm tuyết vô tận.

“Quạ đen...” Hắn thều thào hai chữ, ánh mắt ngưng đọng nhìn chằm chằm lên đỉnh đầu, một tơ máu lạnh lẽ chảy xuống từ khóe miệng.

Đến khi mọi người chạy tới, chỉ thấy Tôn thiếu gia nằm trong tuyết với tư thế kỳ dị, thân mình úp sấp, cổ bị treo ngược ra sau lưng, mắt mở to, trống rỗng vô hạn nhìn bầu trời. Cách đó năm mươi bước là con ngựa gãy chân khụy ngã, tiếng hí dài thê lương tiêu điều không dứt.

Ngắn ngủi mấy tháng, Tôn phủ hai lần tang ma. Lão niên tang con là thê thảm nhất, lần này con trai độc nhất ngoài ý muốn ngã ngựa bỏ mình, tin dữ truyền đến, Tôn gia lão phu phụ bi thống muốn chết, Chu thị khóc ngất mấy lần, Tôn lão gia một đêm tóc bạc trắng, giống như già đi mười tuổi, nếu không phải sắp xếp hậu sự cho ái tử, chỉ sợ cũng đã ngã gục.

Báo tang cho thân hữu, thông tri cho quan phủ, khâm liệm thi thể, bố trí linh đường, hơn mười đạo sĩ nổi danh lập đàn làm lễ truy điệu, bảy tám hòa thượng tụng kinh siêu độ, cả nhà trên dưới, tiếng khóc rền rĩ, chung quanh ngập vãi trắng, ai cũng mặc tang phục, thật sự là đau lòng đến cực điểm.

Vương phủ nhận tin báo tang, hoảng hốt hồn phi phách tán, cả nhà hoang mang rối loạn, vội vàng chạy đến. Chu thị vừa thấy Vương gia tiểu thư, nhất thời xúc động đau lòng, ôm nàng khóc tối tăm trời đất. Vương gia tiểu thư mặt vẫn không đổi sắc, trấn tĩnh như thường, trăm khuyên ngăn dỗ Chu thị nghỉ ngơi, rồi đến linh đường thấp nén hương, thừa dịp mọi người không để ý lặng lẽ hồi phủ. Đến khi mọi người không tìm thấy tiểu thư, Phượng Ca mới giật mình kêu một tiếng “Không tốt!” Vội vàng lên ngựa chạy về phủ, vào thẳng khuê phòng của muội muội, chỉ thấy trên xà nhà, một bóng áo trắng thanh tú lắc lư treo trên một đoạn vải trắng – Vương gia tiểu thư thất cổ tự vẫn.

Phượng Ca cùng mấy nha đầu vội vàng đỡ tiểu thư xuống dưới, xoa ngực vỗ lưng, ấn huyệt nhân trung dội nước lạnh, trăm hô vạn gọi, cuối cùng may mà nghẹn thở không lâu, vẫn có thể tỉnh lại. Mở mắt thấy gương mặt huynh trưởng ruột thịt, nàng thở dài một tiếng, nước mắt không ngừng rơi, khóc nói: “Uyên ương chết có đôi, ngô đồng cùng đời lão, trình phụ quý tuần phu, chết theo có sá gì.[2] Mặc dù muội chưa xuất giá, Lệnh Trù cũng đã là vị hôn phu của muội, nay chàng sớm bỏ muội lại mà đi, huynh tội gì phải khăng khăng bắt muội sống trên đời chịu giày vò?”

Phượng Ca cũng khóc nói: “Muội muội chẳng phải đang muốn cho cha mẹ đau lòng đến chết sao? Thân thể da tóc đều do cha mẹ ban tặng, nếu muốn tuần tiết, cũng phải đợi cha mẹ trăm tuổi mới được. Muội suy nghĩ nông cạn như vậy, tuy được xưng là trinh liệt, chẳng lẽ không phải chịu tiếng bất hiếu sao?”

Hai huynh muội ôm nhau khóc nức nở, lúc này cũng có gia nhân phi ngựa về Tôn phủ thông báo, khiến cho người người nhốn nháo hỗn loạn. Vất vả một đêm, khuyên can mãi, cuối cùng cũng cắt đứt được ý niệm

tuần tiết của nàng, nhưng nàng lại thề muốn bỏ lại hồng trần đường xa, kết bạn với thanh đăng cổ Phật. Vương phu nhân Ngô thị không nỡ xa nữ nhi, sống chết không đáp ứng cho nàng xuống tóc đi tu, chỉ cho phép ở trong tú lâu[3] của phủ ăn chay thủ tiết.

Ngày hôm sau, tin tức truyền ra, Kim Lăng oanh động.

Giới quan sĩ, không ai không ca ngợi song thân Vương gia biết dạy dỗ nữ tử, làm rạng danh gia tộc. Một vài lão giả đức cao vọng trọng dẫn đầu, gửi tấu chương cho Lễ bộ triều đình, ghi lại trình liệt của Vương gia nữ tử. Triều đình hạ chỉ, lệnh cho địa phương lập bia dựng đền, khen ngợi ý chí và cách giáo dục của phụ mẫu, ban thưởng hoàng kim trăm lượng, ghi chép lại để truyền đến đời sau.

Đưa tang bốn mươi chín ngày, Vương gia tiểu thư một thân đồ trắng, tay cầm linh vị Tôn Lệnh Trù, lấy tư cách người thân của người đã chết đưa ma. Dân chúng Kim Lăng chen chúc vây xem, mọi người tấm tắc, quả nhiên là oanh oanh liệt liệt, già trẻ đều biết.

[1] Năm loại gia súc gia cầm để tế tổ.

[2] Trích từ “Liệt nữ thao” – Mạnh Giao, có ý khen ngợi trình phụ liệt nữ. (Dịch nghĩa: Cành lá ngô đồng che phủ cho nhau sống hết đời, uyên ương có đôi có cặp sống chết có nhau. Trình tiết của người con gái cao quý nhất khi chết theo chồng, vì thế chết đi mới được xưng là thiện, mỹ.)

[3] Nơi cổ đại nữ tử của Trung quốc chuyên môn làm nữ hồng (thêu hoa hoặc khâu hà bao).

4. Chương 4

Xuân vũ kinh xuân thanh cốc thiên, hạ mãn mang hạ lương thử liên, thu xử lộ thu hàn sương hàng, lập tuyết tuyết đông tiểu đại hàn.[1] Hai mươi bốn tiết lần lượt trôi qua, đảo mắt đã lại ba năm.

Trong ba năm xảy ra rất nhiều biến hóa: Vợ chồng Tôn thị đau đớn tang con, sớm nản lòng thoái chí, cho hai vị tiểu thư lần lượt lấy chồng rồi niềm phong phủ lớn trong thành, chuyển đến điền trang ở quê cho khuây khỏa; Vương gia thiếu gia Phượng nhi cưới Hàn nhị tiểu thư thành Tây, mặc dù không làm quan, nhưng thừa kế hiệu buôn của Vương gia. Có lẽ do đã thành gia thất, tính tình thích làm loạn giảm bớt rất nhiều, ngày ngày trông nom việc làm ăn, dần dần ít gặp đám hồ bầy cầu hữu.

Ba năm cũng chứng kiến một vài thứ không đổi: Thành Kim Lăng vẫn phồn hoa náo nhiệt như cũ, bi hoan ly biệt đều là chuyện thường tình; Vương gia tiểu thư kia nổi tiếng trình liệt, một mình ở khuê các tú lâu, hàng ngày dâng hương tụng kinh, ngay cả lầu gác cũng không muốn xuống một bước, thâm tâm giống như đã hóa tro tàn.

Lại tới tiết Đoan Ngọ, Vương lão gia và Phượng Ca mấy ngày nay đi Hàng Châu làm việc còn chưa về, Ngô thị sớm đã phân phó phòng bếp làm mấy cái bánh ú, bày rượu tại hậu viện lương đình, sai người đi thúc giục nữ nhi, nàng dâu tới ngắm hoa qua tiết. Vương thiếu phu nhân họ Hàn, nhũ danh Yểu Nương, vừa gả tới đây nửa năm, vẫn là tân phụ nên gặp người còn đỏ mặt. Hôm nay nàng mặc bộ y phục mới màu đỏ tươi thêu chim cô chỉ vàng, thướt tha rải hoa phất liễn đi tới, hướng về phía mẹ chồng Ngô thị hành lễ, mỉm cười ngồi xuống nói: “Muội muội còn chưa đến sao, gọi người giục nàng mau thôi, hôm nay là Đoan Ngọ, dù muội muội thành tâm lễ Phật, ngày hội gia đình đoàn viên cũng không thể để nàng một mình thê lương ảm đạm.”

Ngô thị than thở: “Đâu phải lần đầu, nha đầu kia tính nết cứng rắn, đáng ra không nên giữ cái thứ trình liệt bỏ đi này, không nên chăm lo cái thứ danh tiết vô nghĩa kia, thật khiến người làm mẫu thân như ta nhìn thấy xót mắt đau lòng. Cũng không thể trách ông trời, thôi đành coi như oan nghiệt từ kiếp trước.”

Yểu Nương thấy Ngô thị đỏ mắt, vội vàng khuyên giải: “Mẫu thân đừng quá thương tâm, mặc dù nhân duyên của muội muội đã đứt, nhưng nhà chúng ta lại có được thanh danh vạn thế. Nhắc tới tiết phụ, người

nào không biết tới Kim Lăng Vương gia tiểu thư, chuyện làm ăn nhà ta cũng nhờ thế thơm lây không ít. Nói đùa một câu, nếu muội muội gả ra ngoài thật, chỉ sợ mẫu thân sẽ oán trách khó lòng được nhìn thấy nữ nhi.”

Ngô thị bị Yếu Nương chọc cười, nói: “Con của ta, làm khó con hiếu thuận khuyên giải rồi, thôi thôi, vui mừng trước mắt, quần không được tiểu quý tự mình mang gông.”

Hai người đang nói, chỉ thấy góc hành lang bên kia gió thổi dương liễu, một người chậm rãi tới đây, đúng là Vương gia tiểu thư Vương Hoàng đã thủ trinh ba năm.

Yếu Nương kéo tay tiểu cô, thầm oán nói: “Sao muội muội không cười lên một chút, hôm nay là Đoan Ngọ, nên vô cùng hào hứng vui chơi mới đúng.”

Vương Hoàng cũng không quá nhiệt tình, thản nhiên nói: “Tiết nào đi nữa thì đối với một kẻ chưa chết như muội có khác gì, chẳng qua là mười hai canh giờ chịu đựng thôi, nếu không phải mẫu thân và tẩu tẩu gọi tới, muội sẽ không đến.”

Ba người ngồi trong đình, Ngô thị vội gọi người mang bánh ú ra. Yếu Nương đưa mắt đánh giá người tiểu cô trinh danh long dự, thấy nàng mặc áo xám váy đen, búi tam đầu kế, không mang trang sức, gương mặt trắng trong thuần khiết, đoan mi thùy mục, trên tay còn nắm một chuỗi tràng hạt gỗ đàn hương. Tú dung hơi gầy gò, nhưng lại lộ ra cảm giác diễm mị khó nói. Cho dù có thùy mị đoan trang, không ở chân mày, không ở khóe mắt, dường như từ trong xương thịt toát ra vẻ phong lưu tự nhiên. Yếu Nương không khỏi chần chừ, giống như nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ, nhìn không được cảm thấy buồn nôn, quay mặt đi, không dám nhìn lại.

“Tẩu tẩu cảm thấy không khỏe sao? Sắc mặt không tốt lắm.” Vương Hoàng bỗng nhiên ngược mắt, nhàn nhạt cười hỏi.

“A?” Yếu Nương ngẩn ngơ, rồi lắc đầu nói: “Không có gì không ổn, hẳn là sáng sớm uống một chén trà lạnh, lúc này hơi vắng đầu.”

Vương Hoàng nhướng mày, mím môi, chậm rãi nói: “Tẩu tẩu nên bảo trọng, dù chỉ hơi đau đầu nhức óc, không biết ca ca sẽ đau lòng thế nào.” Nói xong, đôi mắt sáng tựa như vô tình lướt qua cái bụng bằng phẳng của nàng.

Yếu Nương cười cười, cảm thấy chột dạ, thân thể cũng lạnh hơn, giống như chính mình có gì giấu giếm bị nàng nhìn thấu, nhất thời sắc mặt càng trở nên khó coi, ngay cả Ngô thị cũng phát hiện ra, bèn phân phó người hầu đi mời lang trung, còn bảo nàng mau trở về phòng nghỉ ngơi. Đoan Ngọ gia yến, chưa mở đã tan.

Trước khi về phòng, Yếu Nương quay đầu nhìn tiểu cô một lần, chỉ cảm thấy nàng cười đến u mạch, đôi môi đỏ sẫm như muốn xuất huyết, không biết do mình hoa mắt hay là sự thật, càng cảm thấy lo lắng.

Buổi chiều, Vương lão gia và Phượng Ca trở về, Yếu Nương đến tiền sảnh thỉnh an phụ thân. Theo trượng phu vào phòng, lệnh cho nha đầu mở rương lấy quần áo cho Phượng Ca thay, rồi múc nước lấy khăn rửa mặt. Phượng Ca bế nàng vào lòng, không quần nha đầu đều ở trước mặt, ngang nhiên trộm hương, cười nói: “Nàng không cần vội vã lo lắng mấy việc con con vụn vặt này, tướng công ta nhiều ngày không ở nhà, liệu hiền thê có từng “bích hải thanh thiên dạ dạ tâm”?[2]

Yếu Nương bị hấn dọa đến nhảy dựng, xấu hổ mặt đỏ bừng, trách móc một tiếng, “Thật chẳng khác gì con khỉ lưu manh... Chẳng không thấy nơi này còn rất nhiều người ư...”

Phượng nhi mặt dày cười đến đắc ý, quần quít lấy nàng không buông, “Thực sắc tính dã,[3] vợ chồng rồi còn thẹn chi?” Vừa nói vừa động tay chân. Nha đầu thông minh sớm đã lui ra ngoài, để lại chủ nhân ở trong phòng hoan nhạc.

Nhất thời trong màn gấm tình nùng khôn cùng, Yếu Nương thần hồn điên đảo đột nhiên thoáng nhìn qua gương mặt phu quân, cười đến u mạch, không khác tiểu cô ban ngày là bao, trong lòng nhất thời khựng lại, nhưng không kịp nghĩ hơn đã nhắm mắt thiếp đi, mơ mơ màng màng nghe thấy ngoài cửa sổ quạ đen oa oa kêu to.

“Chàng không ở bên nường tử thiên kiều bá mị của mình, nửa đêm tới tiểu lâu của ta làm gì?” Trong màn trắng, tiếng nữ tử khàn khàn, mang theo một mối và thờ ơ, lại khiêu khích lòng người ngựa ngáy khó chịu.

Nam tử cúi đầu nở nụ cười, “Nàng ghen sao?”

Hừ một tiếng, nữ tử cười nhu mì, ngọt ngào như muốn xuất ra mật, “Ta ghen cái gì, chẳng qua chỉ là gian phu...”

“Tiểu yêu tinh nàng luôn thích khẩu thị tâm phi, ta càng yêu.”

“Thật không?” Nàng cười ha ha, nửa tin nửa không.

“Nếu lừa nàng, để cho quạ đen mổ mắt ta.” Nam tử cười, nỉ non cợt sát, phát ra thệ ngôn tựa thật tựa giả.

“Nếu gạt ta, bảo quạ đen câu hồn nường tử chàng, chàng ở lại bên ta.” Nàng vươn tay quàng lên vai hắn, môi anh đào huyết hồng u mịch cười, câu dẫn thần hồn hắn không thể tự chủ được.

Đêm còn dài.

Đoan Ngọ qua đi, trời ngày càng nóng, vốn là thời tiết khô hanh khiến người bức bối, Vương gia thiếu phu nhân lại có tin vui, lập tức khiến lão gia phu nhân vui mừng chờ ôm tôn tử. Nhanh chóng phái người tới thông gia gửi tin, vội vã chuẩn bị nhân sâm tổ yến, sai người may áo khâu giày, mời trụ trì Hoàn An tự quỳ trước Phật tổ niệm trăm lần Thiện Nguyên kinh, nguyện đắp một tượng thần bằng vàng, tóm lại là bận rộn không để đâu cho hết.

Thời gian trôi mau, mười tháng mang thai, Vương thiếu phu nhân bình an hạ sinh một hài tử, cả nhà vui mừng hơn hở. Vương lão gia đặt tên Như Ý, coi tôn tử như châu như bảo, nhũ danh gọi Bảo Châu. Phượng nhi thấy ai cũng nói, không phải sinh tôn tử, mà là một tổ tông. Ngô thị nghe xong cũng cười, bảo rằng chỉ sợ nuông chiều còn hơn phụ thân của hắn năm đó, nói thì nói vậy, nhưng bản thân vẫn không khỏi sùng nịch khôn cùng.

Công thần lớn nhất của Vương gia, Hàn thị Yếu Nường, vốn nên vừa lòng thỏa ý, nay lại mặt ử mày chau. Từ khi sinh Như Ý, trượng phu dường như không muốn thân thiết với nàng, mấy ngày gần đây thậm chí không thấy mặt mũi, hỏi đến thì chỉ nói rằng bận rộn làm ăn. Trong lòng nàng nghi ngờ trượng phu có người mới bên ngoài, nhưng không tìm thấy dấu vết, sợ rằng người khác biết sẽ chê cười mình ghen tị, chỉ dám khôn khéo hỏi tùy tùng thân cận của Phượng Ca, nhưng kết quả cũng không hơn. Nàng buồn bức không thể phát tác, ngoài mặt cũng đành ra vẻ thản nhiên.

Đảo mát gió thu thổi lá vàng rơi, ngày này Phượng Ca từ Dương Châu trở về, Yếu Nường vội vàng gọi người dọn dẹp phòng ở, thay đổi chăn gối, chính mình ăn mặc rực rỡ gấm hoa, hết sức cầu kỳ, chờ đến trống canh bốn, mắt không chớp trông ngóng qua cửa sổ, mới thấy trượng phu người đầy mùi rượu đi vào. Nàng nén giận đỡ Phượng Ca nằm xuống, ngoài miệng lầm bầm một câu: “Cứ khi không thất thường như vậy, cũng không sợ tổn hại thân mình...”

Một câu chưa nói xong, thoáng thấy một vết đỏ đỏ trên cổ hắn, nhìn kỹ đúng là dấu son, nhất thời cảm thấy lạnh lẽo. Ngơ ngác ngồi ở đầu giường, lệ rơi một đêm. Quạ đen ngoài cửa sổ tiếng dài tiếng ngắn kêu đến thê lương, cuối cùng trời cũng sáng.

Sáng sớm đi thỉnh an công công bà bà, đã thấy tiểu cô đang ở đó, một thân áo đen váy đen, như trước cup mi buông mắt, có điều sắc môi diễm lệ, đỏ rực rất giống dấu son trên cổ trượng phu, nhìn kỹ lại không thấy gì, mở miệng ngỡ rằng hoa mắt.

Ngơ ngẩn qua một ngày, đến tối muộn khi thấp đèn, Phượng Ca còn chưa trở về, Yếu Nường một mình không muốn dùng bữa, dỗ Như Ý ngủ, giao cho bà vú trông nom, chính mình cầm một đèn lồng nhỏ, không mang theo nha đầu đi đến hậu lâu nơi tiểu cô ở. Tiểu cô và trượng phu là song sinh, tình cảm vô cùng sâu

sắc, lúc này nàng hoang mang lo sợ, chỉ muốn tìm người để hỏi cho rõ, rốt cuộc là nàng sai, hay trượng phu trời sinh tính phong lưu.

Một đường gió lạnh, thổi qua khiến đèn lồng suýt tắt. Trên tiểu lâu lơ mờ lộ ra ánh sáng, nàng đi lên cầu thang, không thấy một nha đầu nào, bước thẳng đến cửa khuê phòng, gõ cửa khẽ gọi: “Muội muội ngủ chưa?”

Trong phòng lộn xộn một trận, loáng thoáng tiếng vui cười, sau một lúc lâu mới nghe thấy tiểu cô miên cưỡng đáp: “Chị dâu, xin mời vào.”

Nàng đẩy cửa, trong phòng chỉ lơ mờ thấp lên ngọn nến đỏ, lúc nàng tiến vào, bóng lửa nhất thời đông đưa, lay động bóng hình âm u, giống như một quái thú vô danh nào đó. Hai thân ảnh trên giường đang quần quít, uốn éo như rắn, thấy tiếng nàng đi vào thì đồng thời ngẩng đầu, hai gương mặt tuyệt mỹ giống nhau như đúc hướng về phía nàng, đúng là quỷ dị kinh khủng không nói nên lời.

Nàng cứng người, cặp mắt trừng lớn đến cực hạn, tay buông thõng, đèn lồng rơi xuống đất “phụt” một tiếng tắt ngấm. Muốn chạy, chân lại không thể động; muốn thét, miệng lại há không ra, chỉ trân trối nhìn hẩn đứng dậy, trần truồng bước về phía nàng.

Nàng cũng đứng lên, khoác một tấm áo mỏng ngồi trước bàn trang điểm, mở hộp son, dùng ngón tay út trắng nõn thon thả lấy một ít sáp son hương thơm ngào ngạt, chậm chậm bôi, tỉ mỉ tô điểm cặp môi đỏ mềm mại đầy đặn như hoa.

Người trong gương mặt nhẵn như tơ, môi đỏ như máu, nàng ngẩng ngó một hồi mới nhắc bút lên, hết sức chăm chú tô vẽ hai hàng lông mày.

Lặng nghe động tĩnh bên ngoài, “bịch” một tiếng nặng nề, nàng u ám nở nụ cười, phong tình vạn chủng ẩn giấu sáng khoái.

Một bàn tay từ phía sau vuốt ve làn da nõn nà như tuyết, nàng đặt bút, quay đầu nói: “Chàng nghe...”

Quạ đen kêu to, xuyên thấu qua màn đêm, giống như tiếng cười của ma quỷ đến từ địa ngục.

Vấn tắt truyện

Trong thành Kim Lăng, Vương gia hào phú, Phụng Hoàng cùng sinh, quạ kêu trong đêm.

Tuy là huynh muội ruột thịt, nhưng lại là tình nhân yêu nghiệt giao triền bất luân. Dưới bộ dáng tuyệt mỹ là lòng dạ quỷ quyệt, nhưng thể nhân lại mù quáng không hay biết.

Muội muội Vương Hoàng và Tôn gia thiếu gia có hôn ước, nhưng sau khi vị hôn phu thỏa ước nguyện lên kinh thí, ca ca Vương Phụng tranh thủ Đoan Ngọ tụ yến, thừa cơ âm ngoan mưu sát Tôn gia lão thái gia, thành công kéo dài hôn sự.

Vì nhất lao vĩnh dật,[4] năm mới trên phố dài bão tuyết, Tôn gia thiếu gia cưới ngựa trở về, vó ngựa bị cấm một cây kim thêu mảnh như lông trâu, ngựa kinh hoàng chạy như điên, Tôn thiếu gia ngã ngựa, chết không nhắm mắt.

Vương tiểu thư ngoài dự đoán của mọi người, tuần phu muốn chết, mặc dù được cứu, từ đó về sau lại quyết tâm giữ vọng môn quả,[5] trở thành điển phạm cho nữ tử tiết liệt trong thiên hạ. Có điều chân tướng đêm đêm xuân tiêu, đều bị tang phục màu đen che giấu.

Vương gia thiếu gia cuối cùng cũng cưới tân phụ, có con nối dòng. Nhưng độc hỏa cơ luyện không những không tắt lại càng cháy mạnh. Tẩu tử trong lúc vô tình biết được chân tướng, rốt cuộc mất mạng.

Quạ đen kêu, quạ đen kêu, kêu đến khi thê lương đứt ruột. Nhân gian quỷ mị sinh đào hoa, dưới bóng đào hoa máu vẫn còn xanh biếc.

– Hoàn –

[1] Bài thơ “Nhị thập tứ tiết”, có 24 từ, mỗi từ là tiếng bắt đầu của một tiết.

[2] Tâm hồn tịch mịch thương nhớ, chỉ có thể độc thoại.

[3] Trong sinh mệnh có hai việc không thể không có: ăn uống và nam nữ. Một cái là vấn đề về cuộc sống, một cái là vấn đề về giới tính.

[4] Làm một mẹ/ Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

[5] Quả phụ chưa thành thân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-da-de>